

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Márie Piusovej a JUDr. Miroslava Lehotského v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. [REDAKOVANÉ], sudcovi Okresného súdu Kežmarok, na ústnom pojednávaní dňa 23. marca 2007 o návrhu predsedu Okresného súdu Kežmarok rozhodol

t a k t o :

Podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákona o sudcoch“) sa JUDr. [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], sudca Okresného súdu Kežmarok,

o s l o b o d z u j e

spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ Zákona o sudcoch, ktorého sa mal dopustiť tak, že

ako zákonný sudca dňa 29. 5. 2006 na Okresnom súde Kežmarok na hlavnom pojednávaní v rámci trestného konania sp. zn. 1 T 74/05 rozhodol o prepustení obžalovaného JUDr. [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], okr. [REDAKOVANÉ] z väzby na slobodu, proti ktorému uzneseniu obžalovaný podal opravný prostriedok – sťažnosť, pričom aj napriek tomu, že toto rozhodnutie o prepustení z väzby sa stalo pre nezahlásenie sťažnosti prítomným prokurátorom okamžite vykonateľným, nezabezpečil bezodkladné prepustenie obžalovaného na slobodu, ale obžalovaného nechal eskortovať zo súdnej siene do Ústavu na výkon väzby v Levoči, kde takto v rozpore so zákonom obžalovaný zotrval do 15. 6. 2006, kedy nariadil jeho prepustenie odvolací Krajský súd v Prešove, čoho následkom bolo, že obžalovaný zotrval nezákonne 17 dní vo väzbe.

Náhrada trov disciplinárneho konania sa sudcovi nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Predseda Okresného súdu Kežmarok podal dňa 21.11.2006 návrh na začatie disciplinárneho konania JUDr. [REDAKOVANÉ] /ďalej len sudca/, na vyššie opísanom skutkovom základe, ktorým sa mal sudca dopustiť disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ Zákona o sudcoch.

Návrh odôvodnil tým, že sudca zavinene nesplnil svoju povinnosť prepustiť príkazom z väzby obžalovaného JUDr. [REDAKOVANÉ] v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod spisovou značkou 1T 74/05 ako mu to vyplýva z ustanovenia § 74 ods. 3 Tr. por. vzhľadom na to, že prokurátor proti uzneseniu o prepustení z väzby obžalovaného na hlavnom pojednávaní dňa 29.5.2006 sťažnosť proti uzneseniu nezahlásil. V dôsledku toho obžalovaný JUDr. [REDAKOVANÉ] zotrval nezákonne vo väzbe 17 dní. Za to navrhol sudcovi uložiť disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. a/ Zákona o sudcoch – napomenutie.

Sudca sa písomne k návrhu na začatie disciplinárneho konania nevyjadril.

Na ústnom pojednávaní disciplinárny súd vykonal dokazovanie výsluchom sudcu, vypočul predsedu Okresného súdu Kežmarok JUDr. [REDAKOVANÉ], oboznámil spis Okresného súdu Kežmarok, sp.zn. 1T 74/05, z uvedeného spisu oboznámil najmä zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 29.5.2006 z č.l. 467-479, uznesenie sp.zn. 1T 74/05 zo dňa 29.5.2006 z č.l. 484 o prepustení obžalovaného z väzby, predkladáciu správu na Krajský súd Prešov zo dňa 8.6.2006, zápisnicu o neverejnom zasadnutí na Krajskom súde Prešov zo dňa 15.6.2006, uznesenie Krajského súdu Prešov sp.zn. 1Tos 39/06 zo dňa 15.6.2006 z č.l. 493, príkaz na prepustenie z väzby obžalovaného JUDr. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 15.6.2006.

Predseda Okresného súdu Kežmarok na verejnom zasadnutí zotrval na návrhu, pričom zároveň poukázal na to, že s prácou sudcu ako predsedu súdu môže vysloviť spokojnosť, tento je ochotný vykonávať prácu a vybavovať agendu za chýbajúceho sudcu na občiansko-právnom úseku. Pokiaľ ide o plnenie pracovných povinností, v minulosti boli zistené u sudcu menšie nedostatky v súvislosti s včasným vyhotovovaním rozhodnutí, ktoré boli

vyriešené pohovorom so sudcom. Zároveň predložil disciplinárnemu súdu prehľad o stave vo vybavovaní agendy T sudcom na Okresnom súde v Kežmarku za rok 2006.

Sudca na ústnom pojednávaní uviedol, že predmetnú trestnú vec vedenú na Okresnom súde pod sp.zn. 1T 74/05 dostal pridelenú na prejednanie po tom, čo bol vylúčený z prejednávania veci predseda okresného súdu, ktorému vec bola pridelená elektronickou podateľňou. Na hlavnom pojednávaní dňa 29.5.2006 po tom, čo oboznámil rozhodnutie o prepustení z väzby obžalovaného, predniesol obžalovaný JUDr. [REDAKOVANÉ], že podáva sťažnosť proti vyhlásenému uzneseniu a odôvodnil ju tým, že bude pôsobiť na doposiaľ nevypočutých svedkov a znalca lekára. On si vtedy neuvedomil, že sťažnosť obžalovaného nemá odkladný účinok a preto nevydal príkaz na jeho prepustenie z väzby. Uznesenie o prepustení z väzby písomne vyhotovil a spolu so spisom predložil na rozhodnutie o opravnom prostriedku Krajskému súdu Prešov. Členka senátu, ktorej vec pripadla na prejednanie, mu dňa 15.6.2006 telefonovala, že obžalovaného treba prepustiť z väzby. Hneď v ten istý deň vydal príkaz na prepustenie obžalovaného z väzby. Na hlavnom pojednávaní bol prítomný okresný prokurátor a vzdal sa sťažnosti proti vyhlásenému uzneseniu o prepustení z väzby. On sa stretol v praxi po prvý krát s tým, že samotný obžalovaný podal sťažnosť proti rozhodnutiu o prepustení z väzby na slobodu. Sťažnosť obžalovaného a jej odôvodnenie, že bude pôsobiť na svedkov a na znalca ho zmiatla, tak, že táto okolnosť ho v ďalšom akoby ovplyvnila. Z postojov obžalovaného na hlavnom pojednávaní bolo zrejmé, že má záujem na tom, aby vec bola predložená Krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu, ktoré na hlavnom pojednávaní vyhlásil. Argumentoval aj tým, že jeho ústavným právom je zotrvať vo väzbe. Vyplýva to aj zo zápisnice o hlavnom pojednávaní. To boli skutočnosti, že si hneď neuvedomil, že obžalovaného treba z väzby bezodkladne prepustiť.

Z oboznámených listinných dôkazov disciplinárny súd zistil skutočnosti zhodne s návrhom na začatie disciplinárneho konania.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 29.5.2006 bolo zistené, že obžalovaný po vyhlásení uznesenia uviedol, že podáva sťažnosť, trval na tom, že dôvody väzby existujú, lebo sa nemôže vrátiť do Slovenskej Veľkej Vsi a nemá inú možnosť bývania. V prípade prepustenia by mohol ovplyvňovať množstvo svedkov, znalca a ďalších. Okrem iného sa odvolal na čl. 3 ods. 1, 2 Ústavy SR, ktorý hovorí to, že každý môže robiť to, čo zákon nezakazuje. Tvrdil, že toto bude musieť vyriešiť odvolací súd, či takéto právo má, alebo nie.

Uznesenie o prepustení obžalovaného z väzby, vyhlásené dňa 29.5.2006 na hlavnom pojednávaní bolo sudcom vypracované a odovzdané kancelárii dňa 31.5.2006. Kancelária po vrátení doručeníek trestný spis predložila Krajskému súdu Prešov na rozhodnutie o sťažnosti obžalovaného dňa 8.6.2006, vyplýva to z predkladacej správy. Príkaz na prepustenie z väzby vydal sudca dňa 15.6.2006, vyplýva to z č.l. 495 spisu. Uznesením Krajského súdu Prešov sp.zn. 1Tos 39/06 zo dňa 15.6.2006 bola sťažnosť obžalovaného JUDr. [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 1T 74/05 zo dňa 29.5.2006 zamietnutá. Tieto dôkazy sú v plnom súlade s tvrdením sudcu o jeho postupe po tom, čo obžalovaný zahlásil sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bol prepustený z väzby.

Na základe vykonaného dokazovania disciplinárny súd mal nespochybniteľne preukázané, že sudca nekonal v súlade s ustanovením § 74 ods. 3 Tr. por., keď obžalovaného po vyhlásení uznesenia o prepustení z väzby na hlavnom pojednávaní dňa 29.5.2006 po tom, čo prokurátor proti uzneseniu nezahlásil sťažnosť, bezodkladne neprepustil na slobodu, pretože odkladný účinok v tomto prípade má len sťažnosť prokurátora, podaná ihneď po vyhlásení rozhodnutia, pričom sťažnosť obžalovaného proti takémuto uzneseniu odkladný účinok naproti tomu nemá. Napriek tomuto konštatovaniu však zároveň dospel k záveru, že sudca sa svojim konaním disciplinárneho previnenia nedopustil. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že nie každé pochybenie je zároveň disciplinárnym previnením.

Podľa § 116 ods. 1 písm. a/ Zákona o sudcoch disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti sudcu.

V § 30 Zákona o sudcoch sú taxatívne vymenované povinnosti, ktorých nesplnenie alebo ich porušenie má za následok disciplinárnu zodpovednosť.

Nevyhnutným predpokladom pre vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti však je existencia zavinenia ako vnútorného subjektívneho vzťahu osoby k následku, pričom môže ísť o zavinenie dolózne /úmyselné/, alebo kulpózne /nedbanlivostné/, ktoré je charakterizované na základe kritérií, predstavy a vôle. V prípade dotknutého sudcu však úplne absentuje pozitívna zložka vôle a nie je preukázaná ani vedomosť sudcu o tom, že by svojim konaním porušil svoju povinnosť.

Sudca urobil procesnú chybu, keď nepostupoval v súlade s ustanovením zákona, ktoré mu v tomto prípade ukladalo po splnení predpokladaných náležitostí podľa § 74 ods. 3 Tr. por. bezodkladne vydať príkaz na prepustenie obžalovaného na slobodu.

V § 2 ods. 2 Zákona o sudcoch je zakotvené, že sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností, zistených v súlade so zákonom.

V článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je ďalej zakotvená zásada, že sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní len Ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa článku č.l. 7 ods. 2 a zákonu. Sudca sa teda môže dopustiť konania, ktoré zakladá disciplinárnu zodpovednosť aj vtedy, ak by konal v rozpore s povinnosťami, ktoré mu vyplývajú z vyššie citovaného článku Ústavy. Konanie, ak má byť posudzované ako disciplinárne previnenie, musí v každom prípade obsahovať zavinenie. V danom prípade však u sudcu absentuje tento podstatný predpoklad pre vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti.

Procesné pochybenie, ktorého sa sudca dopustil, bolo napravené v riadnom procesnom postupe, ktorý sudca dodržal tým, že riadne a včas predložil spis odvolaciemu súdu na konanie o opravnom prostriedku, pričom po zistení procesnej chyby zo strany členky senátu, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie o sťažnosti obžalovaného, sudca vydal príkaz na prepustenie obžalovaného z väzby.

Keďže disciplinárny súd nezistil, že zo strany sudcu by bolo došlo k porušeniu povinností, vyplývajúcich z ustanovenia § 30 Zákona o sudcoch, pričom procesné pochybenie, ktoré bolo možné napraviť v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku, nebolo dôvodom na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti sudcu, disciplinárny súd sudcu v súlade s ustanovením § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch oslobodil spod návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Zároveň rozhodol, že sudca nemá nárok na náhradu trov disciplinárneho konania, keďže v priebehu konania nezistil dôvod na priznanie ich náhrady.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom disciplinárnom súde.

V Bratislave, dňa 23. marca 2007

JUDr. Emília Zimová, v.r.
predsedníčka disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

